

[Holger Larsen.]

naa bedre Forhold i den forhaabentlig kun korte Tid, der skal hengaa, inden et nyt Forslag med andre Principper vedtages. Man mener da at kunne forbedre Forholdene ved at lade Kommunerne skønne frit over dette 100 Kr.s Mertillæg til det fradragsfrie Beløb. Ved at gennemføre en saadan Regel vil man kunne skaffe de gamle gennemsnitlig et halvt Hundrede Kroner mere i Understøttelse.

§ 2 i Lovforslaget stiller Land og By lige med Hensyn til Sygehjælp, idet Aldersrentelovens § 6 herved affattes saaledes, at Sygehjælp kan ydes efter samme Princip Landet over. Vi har aldrig kunnet begribe, at man, da man lavede Aldersrenteloven i sin Tid, gik over til at lade Kommunerne paa Landet faa mindre Ret til at yde Sygehjælp, end Bykommunerne og Københavns Kommune har. Derved forfordeles de gamle i høj Grad; det Beløb, man har til Raadighed til at hjælpe med paa Landet, bliver betydeligt mindre end det, man vilde have, hvis samme Regel gjaldt som i Bykommunerne. Dertil kommer de Vanskeligheder, der er for Kommunen ved at administrere Loven, Usikkerhedsmomentet, der findes ved denne Bestemmelse, og derfor har vi gentagne Gange været inde paa at ville ændre derved.

Jeg gør opmærksom paa, at man ved sidste Aars Behandling af Lovforslaget paa et derom fremsat Ønske fra Venstres Side kom ind paa Spørgsmaalet om en Undersøgelse i Landkommunerne. Spørgsmaalet blev rejst indenfor de samvirkende Sogneraadsforeninger, og den daværende Indenrigsminister lovede, at en Undersøgelse skulde blive fremmet, og at Spørgsmaalet, naar den var tilendebragt, skulde blive behandlet i Ministeriet; derefter skulde der tilflyde Rigsdagen Meddelelse. Jeg har senere erfaret, at Sogneraadsforeningerne frasagde sig Arbejdet, og jeg formener derfor, at denne Undersøgelse ikke har fundet Sted. I og for sig mener jeg nu ikke, det gør noget, for bevisligt er det jo, at der er mange Landkommuner, som ikke har været i Stand til blot at give Brændselshjælp, og dertil kommer, at mangfoldige Landkommuner ikke har været i Stand til at give nogen videre personlig Hjælp, idet det Beløb, der har været stillet til Raadighed, bestandig er blevet brugt til Sygehjælp, det vil sige Betaling af Sygehusregninger og lignende. Naar man nu ved dette, og naar man erindrer, at efter dette Lovforslag bliver det Kommunerne,

der skønner, vil man ved at stille de foreslaede Beløb til Raadighed give de Kommuner, som er daarligt stillede, som ikke har været i Stand til at yde de gamle tilstrækkelig personlig Hjælp eller Brændsel, Adgang til at yde saadan Hjælp, og man behøver ikke at befrygte, at Kommunerne vil uddele Beløbene i Flæng. Naturligvis bevirker en saadan Ligestillethed med Hensyn til Ydelsen af Sygehjælp, at man maa lade Maksimum for den personlige Hjælp være den samme baade i By og paa Land, og det er ogsaa det, der foreslaas i Lovforslaget, idet det gaar ud paa, at Beløbet vel sættes op til $\frac{1}{12}$, men at det saa bliver ens for By- og Landkommuner, altsaa $\frac{1}{12}$ af, hvad der i det foregaaende Regnskabsaar er ydet i fast Aldersrente. Denne Brøkdelen er fastsat ud fra Ønsket om at komme de vanskeligst stillede Kommuner til Hjælp, og det synes jeg, som sagt, ikke rummer noget Faremoment. Hvis man vedtager Lovforslaget — hvad jeg haaber —, vil alene denne Bestemmelse efter Beregninger, der er foretaget i Ministeriet, bevirke, at Landkommunerne faar 464 000 Kr. mere at uddele som personlig Hjælp, end de har i Øjeblikket.

I Lovforslagets § 3 foreslaas der et lignende personligt Tillæg for Invalidrentenydere og kronisk syge, og det skal ydes efter samme Principper som Hjælpen til de gamle. Der skal altsaa være Sygdom, Alderdomssvækkelse, Førsørgelsespligter eller andre Aarsager til Stede. Kommunalbestyrelsen skal altsaa i hvert enkelt Tilfælde skønne, at der er Trang, og at de trængende — for et Aar ad Gangen — skal have denne Ekstrahjælp. Hjælpen kan ydes saavel til Invaliderne med 540 Kr. om Aaret som til Invalider med svær Invaliditet, der har 800 Kr. om Aaret, samt til Personer, der oppebærer Understøttelse efter Fattiglovens § 63, 3die Stykke, det vil sige de kronisk syge, der ikke har kunnet faa Invalidrente, og som derfor hjælpes efter denne Paragraf. Naar det hedder i det foreliggende Lovforslag, at man for at være berettiget til den personlige Hjælp, skal oppebære fuld Understøttelse, er dette sat ind, fordi Kommunalbestyrelserne i Forvejen er berettigede til at give disse Folk fuld Understøttelse. Det Beløb, der stilles til Raadighed for denne Ydelse, er i Lighed med Beløbet til Aldersrentenyderne fastsat til $\frac{1}{12}$ af det Beløb, der i Kommunen er udbetalt til Invalidrente og til Personer, der faar Understøttelse efter Fattiglovens § 63, 3. Stk. For Invaliderentens Vedkommende regnes